Slovenci pa še

šentvid je doletela posebno kruta usoda namreč likvidacija po sklepu občinske skupščine čeprav je ta sklep le polovičen ker ni obenem likvidiral še šentvidčane ki se sedaj čudno počutijo čeprav sami niso nič krivi za svoj obstanek ali pa za to da niso recimo medvodčani ali tacenci ali draveljci ali medanci ampak so odslej nekakšni šišenski ljubljančani ali ljubljanski šiškarji ali na kratko neki občani ki na vprašanje odkod so doma ne vedo več odgovora in lahko samo nekaj zamomljajo da so menda tudi slovenci ker govorijo slovensko in živijo sredi izrazito slovenskih naselbin ki še niso likvidirane ker preveč dobrega naenkrat tudi škoduje kot lahko škoduje tistemu ki bo hotel v ljubljani odslej najti ulico pregnancev in ne bo zraven napisano in rečeno da je ta lepa ulica v šentvidu ker šentvida ne bo več in se bo šele po štirinajstih dneh vrnil domov ne da bi našel to nesrečno ulico pregnancev in bodo domači že mislili da leta za kakšnim vodovodnim inštalaterjem ali podobnim obrtniškim umetnikom kar je seveda še bolj brezupno od ulice pregnancev ali pa boste srečali zmedenega šentvidčana pri figovcu in ga boste pobarali čemu odhaja že po četrtem vinjaku on pa bo odgovoril da mora skočiti domov v ljubljano ker se je tako že predolgo zadržal po opravkih v ljubljani medtem ko ga doma v ljubljani čakajo žena in kosilo in pridiga zaradi zamude v ljubljani joj joj zmeda pregrozna ali pa se bosta fant in dekle dogovorila za sestanek na avtobusni postaji ki leži v sečišču premic če jih potegnemo med pržanjem in vižmarji na eni strani in med podgoro in guncljami na drugi strani ter bo zaljubljeni fant pravilno izračunal da gre za bivše postajališče v bivšem šentvidu pri cerkvi medtem ko bo zemljepisno in matematično šibkejša ljubica napačno čakala eno postajo niže pri nekdanjem kmečkem domu in bo med čakanjem spoznala mladega vojaka iz kasarne borisa kidriča in se bo z njim kasneje ljubila in poročila ter izselila v tuzlo in se tako rešila svojega šentviškega brezdomstva na tako rekoč čisto seksualen način kar pa ne bo mogoče trditi za vse tiste vesele šentvidčane ki so večkrat glasni in v rožicah in bodo na vprašanje kje stanujejo odgovorili čuvarjem javnega reda da stanujejo hk v šentvidu hk hk in bodo čuvarji javnega reda smatrali to za žalitev čuvarjev javnega reda ker ne more nekdo stanovati v kraju ki ga sploh ni in bodo zato domorodci morali bolj paziti na treznost čeprav bodo lahko odslej bolj pogosto hodili v rožicah saj so dobili po devetsto letih svojo prvo cvetličarno tako da bo slovenski človek ki živi v ljubljanski kotlini med znanimi kraji pržanjem trato podgoro poljanami guncljami in vižmarji lahko celo zataknil nagelj v gumbnico in ponosno pomislil na to da sicer uradno ne več več točno kdo je in kaj je vendar pa kljub vsem odlokom občinske skupščine lahko še trdi da niti turek niti indijanec niti ljudožerec z nove gvineje še najmanj pa avstralski pračlovek ki je pa sploh umrl že zdavnaj pred šentvidom najbrž po sklepu angleškega parlamenta ali kakšnega drugega upravnega telesa o katerem pa niste še nikoli slišali niti vi niti lokalno izkorenijeni.

peter logar

MALO RES malo HCE

Če se še enkrat ustavimo ob redukcijah: »sadovi« lanskoletnih zatemnitev so že »dozoreli«. Kako pa bo prihodnje leto, bomo šele videli...

Prmej duš

Na območju krajevne skupnosti Hinko Smrekar v Šiški imamo 272 vrtičkarjev. Vsak košček zemlje je obdelan, največ tam med gorenjsko in kamniško progo. Po 10 starih dinarjev letno znaša najemnina za kvadratni meter in ni čudno, da ljudje stalno sprašujejo po gredicah in koščkih zemlje. Toda vse je sproti oddano, tako kot prostor za otroke v vrtcih. Naj bo staro ali mlado, ta rekreacija se je vsem priljubila. Če bi mogli od kod prenesti neobdelano zemljo v našo krajevno skupnost, bi gotovo vso obdelali, In dalo bi se to, neobdelane zemlje je ponekod toliko, da je grdo. Začeli bi pa lahko kar z Dravljami in Podutikom.

»Prmejduš, pomislite, avgust je že tukaj«, je pred meseci godrnjal ter majal z glavo domačin na Toškem čelu. Sedel je na klopi pred lovsko kočo ter modroval: »Bode me v oči toliko nepokošene trave. Tu, na robu Ljubljane, ne znamo poskrbeti za to. Je že slama nastala iz žlahtne trave, vse bo segnilo. Deset glav živine bi samo Toško čelo lahko redilo, če bi to nepokošeno travo prej izkoristili. Kaj šele drugod! Pomislite, koliko mleka, koliko mesa gre v nič! Kdo je za to odgovoren? Tisto govorjenje, da gre le za prehodno stanje, se le predolgo vleče, duš. Rad bi že enkrat bral v Javni tribuni, koliko je v naši občini neobdelane zemlje, nepokošenih travnikov. In koliko je tega v Sloveniji? Krajevne skupnosti bi te podatke lahko zbrale, ampak res zbrale, brez »hišnih številk« in olepševanja. Naj se potem vname bitka, prmejduš, med ekonomisti, ki jim izračuni zmeraj vse povedo, med kadroviki, ki vidijo vedno le svoje potrebe po delovni sili, med mladinci, ki so v glavnem dobri in bi pomagali, med vrhovi vseh družbenih organizacij! Počitniških akcij za mladino manjka, ni pravih organizatorjev za to. Prav bi bilo, če bi na začetku šolskega leta kdo vprašal, koliko jih je med počitnicami vsaj s prstom mignilo za našo skupnost. Precej je takih, ki bi radi priskočili na pomoč, samo tega nihče ne spelje. Koliko je še močvirij, divjine, ki bi jo lahko uredili... Malo gajžle tistim, ki spijo, ne bi škodilo. Visok standard jih je polenil!«

Tako je modroval možakar in prav je imel. Pogovorili smo se o teh besedah s predstavniki mladinske organizacije in tabornikov in takoj so dojeli, kam merimo. Prav imajo, da nam zamerijo, ker se tega že prej nismo domislili. Letos je že prepozno, za drugo leto pa se bodo pripravili. Bomo pomagali, bomo, pomagali, bomo, prmejduš, je bila njihova zaobljuba.

Marjan Medvešček

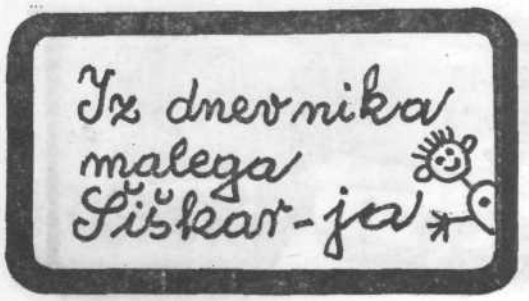

PETEK

TO je zaguljen dan, tudi če ni trinajstega. Tako pravi naša mama in meni se prav močno zdi, da vem zakaj. Zjutraj sva namreč šla z avtobusom v mesto pa je seveda kot po stari navadi z marelo tolkla po zadnjih vratih, naj ji ta preklemana duša sprevodniška vendar odpre, toda se je zgodilo samo to, da je pridivjal šofer in ji rekel nekaj grdega. To se mi je zdelo zelo hecno, saj navadno nekaj grdega naša mama drugim govori in je sedaj samo čudno gledala. Stvar je namreč taka, da je naša mama bolj na repu ljudskih množic in ni vedela, da so tudi avtobusi postali samopostrežnice. Ko sva z mamo prišla domov, sem bil še vedno tako navdušen nad novo obliko kulturnejšega prevoza, da sem si od stare mame izgovoril nekaj kovancev in sva se šla s sosedovim Jožkotom vozičkat se po mestu. Kulturnejši prevoz pa je sedaj zato, ker te sedaj nima več kdo zmerjati z živino, bikom, kravo in podobnimi zoološkimi termini, ker sprevodnika preprosto ni več. Jožko je ugotovil, da je sedaj kar malo dolgočasno, ko nihče ne vzklika: »Pomaknite se naprej, halo, huligan, imaš že karto, dajte no, ženska zmešana, umaknite se od srednjih vrat...« Je pa zato tembolj lepo, da nam Viator sedaj zaupa in sva z Jožkotom metala v škatlo ob vozniku samo po petdeset par in je bilo vse v redu. Če že tako neomajno zaupajo, sva si rekla, zakaj potem v »krpanu«, kjer še vedno vpijejo sprevodniki, tako vztrajno štejejo denar in te skoraj ven vržejo, če jim daš eno nežko premalo..

SOBOTA

Danes je bil pa res hec. Stara mara je od sosede slišala, da se bo podražil sladkor in še nekaj organizmu potrebnih snovi in je naša baka brž razvezala svoj štumpf, potem sem pa moral z njo v trgovino. Celo popoldne sva nosila domov makarone, moko, sol in lastnoročno spraznila eno ali dve polici, tako da se je naš ata kar križal, ko je stopil v shrambo. Bil je zelo hud, ko je izvedel za celo zgodbo. Vprašal je bako, čemu nam bo kila zobotrebcev, pa je rekla, da vse še prav pride, samo nikar naj ne bo predrzen. Sedaj sem že nekaj dni slabe volje in sem nevoščljiv, ker pri Jožkotu vsak dan jedo čisto človeška kosila. Ja, njim je lahko, oni nimajo stare mame, ki bi nasedala sosedi, ki ji je povedala znanka njene prijateljice, da je nečak njene sosede, ki se pozna z neko visoko živino, rekel, da se bo vse podražilo. In tako natepavamo en dan makarone, naslednji dan pa makarone in tretji dan za spremembo makarone. To bo trajalo še cel teden, potem bo pa mama naš jedilnik lahko popestrila z žganci. Toda saj nismo samo pri nas takšni reveži in vsaj to me tolaži. Naj končam za danes, vsem želi dober tek in lep pozdrav vaš...

Srečko